

Moje ime je Jon Čas. Skupaj z atijem sem se peljal nekega dne v novem avtomobilu, Edisonu. Bila je moja velika želja, da bi lahko sedel za volan. Po televiziji sem večkrat videl oglas za njihov autopilot in sem hotel videti kako izgleda. Ko sem se vrnil iz šole v naravi sem doma videl ravno ta avtomobil. Ati mi je pojasnil, da ga je najel. Na Spapchatu sem objavil sliko in vsi prijatelji so me nagovarjali k vožnji.

Atiju sem tako dolgo težil, da me je posadil za volan. Nekaj časa sva se peljala povsem normalno in bilo je zelo zanimivo in vzburljivo. Med vožnjo me je ati večkrat opozarjal, da moram paziti na cesto. Pred Križiščem na Bobekovi sem atija spraševal kaj pomenijo razne ikone na touch screenu.

Ati mi je kazal nekaj na zaslonu, potem pa je zakričal naj pazim, pogledal sem gor in se poskušal izogniti nesreči. Hitro sem reagiral koliko sem pač lahko. Res mi je žal za kar se zgodilo. Počutim se krivega. Mislil sem, da se to ne more zgoditi, da so ti avtomobili varni.

Jon Čas

Prosim, razumite, da nisem namerno zavil proti gospe Koračin. Vse se je odvijalo tako hitro.

Ko sem pogledal gor sem videl deklico in sem samo vedel, da moram zaviti stran. Na desno nisem mogel, ker sem se bal, da bi naju z atijem ubil, če bi se zaletela.

Na levi niti nisem videl prav gospe Koračin. Pred tem še nisem resno vozil avta. Ati me je enkrat vzel zraven na parkirisce in sma vadila čisto počasi. Bil sem prepričan, da se kaj takega ne more zgoditi, da bo računalnik zvozil boljše kdor koli. Videl sem razne posnetke na Youtube, kako te stvari delujejo in zgledalo je zelo kul.

Prosim, ne želim si v zapor, niti ne želim, da bi ati šel v zapor. Pa tudi takega denarja ne moreva plačati. Naj ga raje plačajo tisti, ki so krivi, da avto ni avtomatičen, ga pa oglašujejo kot takega...

Jon Čas